KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.06

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

திருநாமமும் அடியார் உறவும்: தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் திருமாலையில் வைணவச் சமூக அறம்

The Divine Name and the Fellowship of Devotees: Vaishnava Social Ethics in Tondaradippodi Alvar's Tirumalai

Sudha J.[1,*iD], Sengottuvel R.[2], Srinivasan V. C.[3iD]

[1] Associate Professor and Head, PG and Research Department of Mathematics, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[2] Assistant Professor, Department of Tamil, Karuppannan Mariappan College, Chettiyarpalayam, Muthur – 638105, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Sudha J., sudhadeepak1212@gmail.com

ORCID iD: Sudha J. https://orcid.org/0009-0003-8811-866X · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Tondaradippodi Alvar
Tirumalai
divine name
Bhagavata Seshatvam
naichyanusandhanam
Vaishnava social ethics
caste critique
bhakti movement
Srirangam

ABSTRACT

The central thesis of this article is that Tondaradippodi Alvar's Tirumalai is a work of Vaishnava social ethics which, resting on the two pillars of the divine name and the fellowship of devotees, establishes devotion rather than birth as the measure of human worth. Comprising forty-five pasurams in the First Thousand of the Nalayira Divya Prabandham, the work is sung with the Lord of Arangam (Srirangam) at its centre.

The article examines four themes: (1) the greatness of the divine name, the idea that uttering the Lord's name is itself protection in this life and the next; (2) humility, the Alvar's path of naichyanusandhanam, in which he finds fault with himself; (3) the worth of devotees, the position that service to the Bhagavatas is higher than service to Bhagavan; and (4) birth-based hierarchy, the social critique that devotion rather than birth into a lineage determines eminence.

The study combines three approaches: close reading of the pasurams, interpretation in the line of Periyavachan Pillai's commentary (vyakhyana) tradition, and socio-historical contextualisation. It concludes that the Tirumalai is not a revolutionary text that entirely dismantles the caste system; yet by creating the new social identity of the 'adiyar' (devotee), it puts forward a standard of moral evaluation that is an alternative to birth-based hierarchy. This conception later became the literary foundation for the Vaishnava social practices of Ramanuja's time.

How to cite this article: J., S., R., S., & V. C., S. (2026). திருநாமமும் அடியார் உறவும்: தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் திருமாலையில் வைணவச் சமூக அறம். *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 74–90. https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.06
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

தமிழகப் பக்தி இயக்கம் சமயக் கோட்பாட்டை மட்டும் அன்றி, சமூக உறவுகளின் இலக்கணத்தையும் மாற்றியமைத்த ஓர் இயக்கமாகும். கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பன்னிரு ஆழ்வார்களும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும் இறைவனை நோக்கிய தனிமனித உணர்வை மக்கள் மொழியில், மக்கள் கூடும் கோயில்களில், அனைவர்க்கும் உரிய ஒன்றாக்கினர். இவ்வியக்கத்தின் உள்ளே எழுந்த முக்கியமான வினா ஒன்று உண்டு: இறைவன் முன் எல்லோரும் சமம் என்றால், சமூகத்தில் நிலவும் பிறப்புசார் படிநிலைக்கு என்ன பொருள்?

இவ்வினாவுக்கு வைணவ மரபில் மிகக் கூர்மையாகவும் வெளிப்படையாகவும் விடை கூறியவர் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். அவர் இயற்றிய திருமாலை, திருவரங்கப் பெருமானை முன்னிறுத்திய நாற்பத்தைந்து பாசுரங்களைக் கொண்டது. அதன் பாடுபொருள் தனிமனிதப் பக்தியில் தொடங்கி, அடியார் சமூகம் என்னும் கூட்டு அடையாளத்தில் நிறைவடைகிறது. 'திருமாலை அறியாதார் திருமாலை அறியார்' என்னும் வைணவ வழக்குத் தொடர், இந்நூல் மரபில் பெற்றுள்ள இடத்தைக் காட்டுகிறது.

ஆழ்வார் தம் பெயரையே 'தொண்டர் அடிப் பொடி' — அதாவது அடியார்களின் திருவடியில் படியும் தூசு — என்று அமைத்துக்கொண்டார். இப்பெயரே இந்நூலின் அறவியல் சாரத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறது: இறைவனின் அடியார்களுக்கு அடிமையாதலே உயர்ந்த நிலை. இந்த அடியார் மையக் கருத்து, திருமாலையின் இறுதிப் பகுதியில் பிறப்புசார் உயர்வு–தாழ்வு குறித்த வெளிப்படையான விமர்சனமாக மாறுகிறது.

இதுவரை திருமாலை பெரும்பாலும் சமய-தத்துவ நோக்கிலும் (சரணாகதி, கைங்கர்யம்), இலக்கியச் சுவை நோக்கிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. அதன் பாசுரங்களைச் சமூக அறம் என்னும் ஒருங்கிணைந்த சட்டகத்துள் வைத்து, திருநாமம் → தன்னடக்கம் → அடியார் மதிப்பு → பிறப்பு விமர்சனம் என்னும் கருத்துத் தொடர்ச்சியை நிறுவும் முயற்சி குறைவாகவே நிகழ்ந்துள்ளது. இவ்விடைவெளியை நிரப்புவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

2. ஆய்வு நோக்கங்கள், கருதுகோள், ஆய்வு முறையியல்

2.1 ஆய்வு நோக்கங்கள்

1. திருமாலையில் திருநாமப் பெருமை எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதையும், அது சடங்குசார் வழிபாட்டுக்கு மாற்றாக எவ்வாறு முன்வைக்கப்படுகிறது என்பதையும் கண்டறிதல்.
2. ஆழ்வாரின் தன்னடக்க (நைச்சியானுசந்தான) வெளிப்பாடுகள் ஓர் அறநெறிப் பயிற்சியாக எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதை விளக்குதல்.

3. அடியார்களுக்குத் தரப்படும் மதிப்பு (பாகவத சேஷத்வம்) ஒரு சமூக அடையாளத்தை எவ்வாறு உருவாக்குகிறது என்பதை ஆராய்தல்.
4. பிறப்புசார் உயர்வு–தாழ்வு குறித்த ஆழ்வாரின் கருத்துகளை அவற்றின் வரலாற்றுச் சூழலிலும் வரம்புகளோடும் மதிப்பிடுதல்.

2.2 கருதுகோள்

திருமாலையின் நான்கு கருப்பொருள்களும் தனித்தனியானவை அல்ல; அவை ஒரு படிமுறைத் தர்க்கத்தில் இணைந்துள்ளன. திருநாமம் அனைவர்க்கும் எளிதில் கிட்டும் மீட்பு வழியாக இருப்பதால், மீட்புக்குப் பிறப்பு தகுதியாகாது. தன்னடக்கம் 'நான் உயர்ந்தவன்' என்னும் அகங்காரத்தை அழிப்பதால், குலச்செருக்கும் அழிகிறது. அகங்காரம் அழிந்தவர் அடியார்களைப் போற்றுகிறார்; அடியார் போற்றப்படுவது அவர் பக்தியால், பிறப்பால் அன்று. இத்தொடர்ச்சியின் இயல்பான முடிவே பிறப்புசார் படிநிலை மீதான விமர்சனம் என்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோள்.

2.3 ஆய்வு முறையியல்

- **முதன்மைச் சான்று:** நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் உள்ள திருமாலையின் நாற்பத்தைந்து பாசுரங்கள். பாசுர எண்கள் பொதுவாக வழங்கும் பதிப்பு வரிசைப்படி குறிக்கப்பட்டுள்ளன.
- **நெருக்க வாசிப்பு:** ஒவ்வொரு கருப்பொருளுக்கும் உரிய பாசுரங்களைத் தேர்ந்து, சொல்லாட்சி, உவமை, முரண்தொடை, விளிப்பு ஆகியவற்றை நுணுகி ஆராய்தல்.
- **உரை மரபு:** பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருமாலை வியாக்கியானம் உள்ளிட்ட மணிப்பிரவாள உரை மரபின் விளக்கங்களைத் துணைக்கொள்ளுதல்.
- **சமூக-வரலாற்றுச் சூழலாக்கம்:** பல்லவர்–சோழர் கால ஆலயச் சமூகம், பிராமணிய வேத மரபு, பக்தி இயக்கம் ஆகியவற்றின் இடைவினையில் பாசுரங்களை வைத்துப் பொருள்கோடல்.
- **ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை:** திருப்பாணாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருக்குறள், இராமானுசர் மரபு ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுதல்.

படம் 1. தமிழ் பக்தி இயக்கமும் திருமாலையும் – சமூக அறமும் ஆய்வு முறையியலும்

தமிழக பக்தி இயக்கத்தின் வழியே சமூக உறவுகளின் சமத்துவத்தை ஆராயும் ஆய்வு முன்னுரை இதுவாகும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் 'திருமாலை' பாசுரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, திருநாமப் பெருமை, தன்னடக்கம், அடியார் மதிப்பு மற்றும் பிறப்புசார் விமர்சனம் ஆகிய நான்கு முக்கியக் கருத்துக்களைச் சமூக அறச் சட்டகத்தில் நிறுவும் ஆய்வு முறையை இந்நூல் விளக்குகிறது.

3. ஆழ்வாரும் திருமாலையும்: வரலாற்று, இலக்கியப் பின்புலம்

3.1 ஆழ்வாரின் வாழ்க்கை: மரபு கூறுவது

குருபரம்பரை மரபின்படி, தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் சோழநாட்டில் கும்பகோணத்தை அடுத்த திருமண்டங்குடியில் மார்கழித் திங்கள் கேட்டை நட்சத்திரத்தில் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தார். அவருக்கு இட்ட பெயர் விப்ரநாராயணர். இளமையிலேயே திருவரங்கம் வந்து, அரங்கனுக்குத் திருமாலை (பூமாலை) தொடுத்துச் சாற்றும் நந்தவனக் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டார். அறிஞர்கள் பொதுவாக இவர் காலத்தைக் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்கின்றனர்.

மரபு கூறும் தேவதேவி வரலாறு முக்கியமானது. கணிகை ஒருத்தியின் மயக்கில் வீழ்ந்து, உடைமைகளை இழந்து, இறுதியில் அரங்கனின் அருளால் மீண்டு வந்தவராக ஆழ்வார் சித்திரிக்கப்படுகிறார். இக்கதை வரலாற்று உண்மையா என்பதைவிட, அது செய்யும் பணியே ஆய்வுக்கு முக்கியம்: உயர்குலத்தில் பிறந்து, வேதம் கற்று, கோயில் தொண்டு செய்தவரும் வீழக்கூடும்; அவரை மீட்பது குலமோ கல்வியோ அன்று,

இறையருளே. இக்கதை திருமாலையின் தன்னடக்கப் பாசுரங்களுக்கு மரபு அளித்த வாழ்க்கை விளக்கமாக அமைகிறது.

3.2 படைப்புகள்

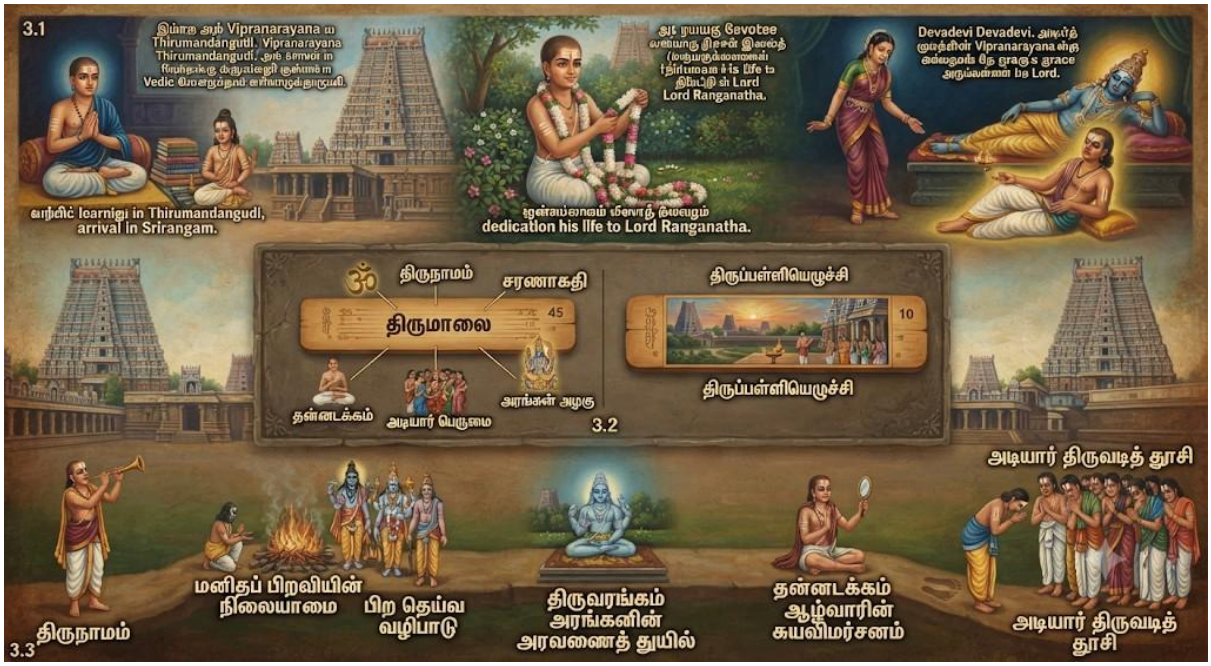
படைப்பு	பாசுரங்கள்	யாப்பு	பாடுபொருள்
திருமாலை	45	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	திருநாமம், சரணாகதி, தன்னடக்கம், அடியார் பெருமை, அரங்கன் அழகு
திருப்பள்ளியெழுச்சி	10	ஆசிரிய விருத்தம்	அரங்கனைத் துயிலெழுப்புதல், அடியார் கூட்டத்தின் காத்திருப்பு

இவ்விரு நூல்களும் சேர்ந்த ஐம்பத்தைந்து பாசுரங்களும் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் முதலாயிரத்தில் இடம்பெறுகின்றன. இரண்டுமே திருவரங்கம் ஒன்றையே பாடுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது; பல தலங்களைப் பாடிய பிற ஆழ்வார்களிடமிருந்து இது இவரை வேறுபடுத்துகிறது.

3.3 திருமாலையின் அமைப்பு

திருமாலையின் பாசுரங்கள் ஒரு கருத்து வளர்ச்சியைப் பின்பற்றுகின்றன. நூல் திருநாமத்தின் வலிமையைப் பறைசாற்றும் வீரமிக்க குரலில் தொடங்குகிறது. பின்னர் மனிதப் பிறவியின் நிலையாமையையும், பிற தெய்வ வழிபாடுகளின் போதாமையையும் சுட்டுகிறது. நடுப்பகுதியில் திருவரங்கத்தின் அழகும் அரங்கனின் அரவணைத் துயிலும் பாடப்படுகின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து ஆழ்வாரின் கடுமையான சுயவிமர்சனப் பாசுரங்கள் வருகின்றன. இறுதிப் பகுதி அடியார் பெருமையையும் பிறப்பு மீதான விமர்சனத்தையும் முன்வைக்கிறது.

இந்த வரிசை தற்செயலானது அன்று. 'நான்' என்னும் தனிக்குரல் தன்னைத் தாழ்த்தி, இறுதியில் 'அடியார்' என்னும் கூட்டுக்குள் கரைந்துவிடுகிறது. பெயர் ஒலிக்கும் நாவில் தொடங்கி, அடியார் திருவடித் தூசியில் முடியும் இப்பயணம், ஆழ்வாரின் பெயருக்கே இலக்கிய வடிவம் தருகிறது.

படம் 2. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் 'திருமாலை'யின் இலக்கியச் சிறப்பும்

இப்படப்படம் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் வரலாற்றையும், அவர் இயற்றிய 'திருமாலை' மற்றும் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' ஆகிய பிரபந்தங்களின் அமைப்பையும் விளக்குகிறது. விப்ரநாராயணராகப் பிறந்து, தேவதேவி வரலாற்றின் மூலம் இறையருளை உணர்ந்து, 'திருமாலை'யில் சரணாகதி முதல் அடியார் பெருமை வரையிலான தத்துவப் படிநிலைகளை அவர் எவ்வாறு பாடியுள்ளார் என்பதை இது சித்தரிக்கிறது.

4. திருநாமப் பெருமை

திருமாலையில் திருநாமம் வெறும் வழிபாட்டுக் கருவி அன்று; அது சடங்கு, தவம், கல்வி, குலம் ஆகிய அனைத்துக்கும் மாற்றான, அனைவர்க்கும் திறந்த மீட்பு வழி. நூலின் முதற் பாசுரமே இதனை முழங்குகிறது:

காவலிற் புலனை வைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டு உழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே மூவுலகுண்டு உமிழ்ந்த முதல்வ! நின் நாமம் கற்ற ஆவலிப்புடைமை கண்டாய் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 1)

4.1 நாமம் ஒரு வீரச் செருக்கு

இப்பாசுரத்தின் குரல் அடக்கமானது அன்று; வெற்றிச் செருக்கு மிக்கது. ஐம்புலன்களைக் காவலில் வைத்து, கலியுகத்தைத் தாண்டிப் பாய்ந்து, எமதூதர்களின் தலைமேல் நடந்து திரிகிறோம் என்கிறார் ஆழ்வார். இந்த வலிமையின் மூலம் அவரது தவமோ, வேதக் கல்வியோ, குலமோ அன்று; 'நின் நாமம் கற்ற ஆவலிப்பு' — இறைவன் பெயரைக் கற்றதால் வந்த செருக்கு. 'ஆவலிப்பு' என்னும் சொல் பொதுவாக இகழ்ச்சிப் பொருளில் வழங்குவது; அதனை ஆழ்வார் பெருமிதப் பொருளில் ஆள்வது ஒரு

நுட்பமான முரண். உலகியல் செருக்கு கண்டிக்கப்படுகிறது; நாமச் செருக்கு போற்றப்படுகிறது.

4.2 நாமச் சுவை இந்திரபதவியினும் இனிது

இரண்டாம் பாசுரம் நாமத்தை ஒரு சுவையாக, அனுபவமாக முன்வைக்கிறது:

பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 2)

அச்சுதன், அமரரேறு, ஆயர்தம் கொழுந்து என்னும் பெயர்களைச் சொல்லும் 'இச்சுவை'யை, இந்திரலோகத்தை ஆளும் 'அச்சுவை'யோடு ஒப்பிட்டு மறுக்கிறார். 'இ'–'அ' என்னும் சுட்டெழுத்து முரண் அண்மைக்கும் சேய்மைக்குமான முரணாக அமைகிறது: நாமச்சுவை இப்போதே, இங்கேயே கிட்டுவது; இந்திரபதவி தொலைவில் உள்ள, வேள்வியால் ஈட்ட வேண்டிய ஒன்று. வேத வேள்விகளின் பயனாகக் கூறப்படும் சுவர்க்கத்தையே நாமத்தின் முன் தாழ்த்துவது, சடங்குசார் சமயத்தின் மீதான மறைமுக விமர்சனமாகவும் அமைகிறது.

4.3 பிறவியின் குறுமையும் நாமத்தின் அவசரமும்

வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்
பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்றதில் பதினையாண்டு
பேதைபாலகன தாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம்
ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 3)

வேதம் மனித ஆயுளை நூறாண்டு என்கிறது; அதில் பாதி உறக்கம், பதினைந்தாண்டு அறியாப் பருவம், எஞ்சியது பிணி, பசி, மூப்பு. இக்கணக்கு நாமத்தின் அவசரத்தை நிறுவுகிறது. நீண்ட வேள்விகளுக்கும் கடுந்தவத்துக்கும் மனித வாழ்வில் நேரம் இல்லை; எளிய, உடனடி வழியான நாமமே பொருந்துவது. இங்கு 'வேதநூல்' மேற்கோளாக மதிக்கப்படுகிறது; ஆனால் அதன் சொந்தக் கணக்கைக் கொண்டே நாமத்தின் முதன்மை நிறுவப்படுகிறது.

4.4 கூத்திரபந்து: நாமம் குலத்தைக் கடக்கிறது

மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திர பந்தும் அன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான் (திருமாலை 4, முதலிரு அடிகள்)

இப்பாசுரம் திருநாமக் கருத்தைச் சமூக அறத்தோடு நேரடியாக இணைக்கும் முதல் பாலம். புராண மரபின்படி கூத்திரபந்து, அரசகுலத்தில் பிறந்தும் இழிசெயல்களால் குலத்தின் பெயரே இழிவுப் பெயராகிப்போனவன். அத்தகையவனும் 'மூன்றெழுத்துடைய பேர்' (உரை மரபு இதனைக் 'கோவிந்த' எனக் கொள்ளும்) ஒன்றினால் பரமபதம் அடைந்தான். இங்கு மீட்பைத் தீர்மானிப்பது குலமும் அன்று,

ஒழுக்கப் பதிவும் அன்று; நாமமே. எனவே திருநாமப் பெருமை தன்னளவில் ஒரு சமத்துவக் கோட்பாடாகிறது: நாவு உடைய எவருக்கும் நாமம் உரியது.

4.5 பகுப்பாய்வு

திருமாலையில் திருநாமம் மூன்று பணிகளைச் செய்கிறது. முதலாவது, மீட்பை ஜனநாயகப்படுத்துகிறது; வேதம் ஓதும் உரிமை சிலர்க்கே உரியதாக இருந்த சூழலில், நாமம் அனைவர்க்கும் உரியதாகிறது. இரண்டாவது, சடங்கின் மதிப்பைச் சார்புடையதாக்குகிறது; இந்திரபதவியும் வேள்விப்பயனும் நாமச்சுவையின் முன் தாழ்கின்றன. மூன்றாவது, பின்வரும் பிறப்பு விமர்சனத்துக்குக் கோட்பாட்டு அடித்தளம் இடுகிறது; நாமம் சொல்லும் நாவுக்குக் குலம் இல்லை எனில், நாமம் சொல்லும் அடியார்க்கும் குலம் இல்லை.

படம் 3. திருநாமத்தின் பெருமையும் சமத்துவமும்

இப்படப்படம் 'திருமாலை'யில் கூறப்படும் திருநாமத்தின் சிறப்பை விளக்குகிறது. இது எமபயம் நீக்கும் வீரச் செருக்கையும், இந்திர பதவியினும் மேலான சுவையையும், மனிதப் பிறவியின் நிலையாமையையும் உணர்த்துகிறது. குலத்தால் இழிந்த கூடித்திரபந்துவையும் 'கோவிந்தா' எனும் நாமம் மீட்டது. இத்திருநாமம் ஜாதி, குலம் கடந்து அனைவருக்கும் பொதுவான சமத்துவ மீட்பு வழியாக அமைகிறது.

5. தன்னடக்கம் (நைச்சியானுசந்தானம்)

திருமாலையின் தன்னடக்கம் வெறும் இலக்கிய அடக்கமொழி அன்று; அது குலம், கல்வி, ஒழுக்கம் ஆகிய எல்லாத் தகுதிகளையும் தாமே துறந்து, இறையருள் ஒன்றையே பற்றும் அறநெறிப் பயிற்சி. வைணவ உரை மரபு இதனை 'நைச்சியானுசந்தானம்' தன் தாழ்வை இடையறாது நினைத்தல் எனப் பெயரிடுகிறது.

5.1 உடைமையற்ற நிலை

ஊரிலேன் காணி இல்லை உறவுமற்று ஒருவரில்லை
பாரில் நின் பாத மூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரொளி வண்ணனே என் கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆருளர் களைகண் அம்மா அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 29)

ஊர், நிலம் (காணி), உறவு ஆகிய மூன்றும் மரபுச் சமூகத்தில் ஒருவரின் அடையாளத்தையும் பாதுகாப்பையும் தீர்மானிப்பவை. ஊரும் காணியும் நிலவுடைமை சார்ந்த சமூகத் தகுதியைக் குறிக்கின்றன; உறவு குலத்தையும் சுற்றத்தையும் குறிக்கிறது. இவை மூன்றும் 'இல்லை' என்று ஆழ்வார் அறிவிக்கும்போது, சமூகம் வழங்கும் எல்லா அடையாளங்களையும் களைந்துவிடுகிறார். அத்தோடு, இறைவன் திருவடியையும் தாம் பற்றவில்லை என்கிறார். எந்தப் பற்றுக்கோடும் அற்ற இந்த 'வெறுமை'யே சரணாகதிக்கு முன்நிபந்தனையாகிறது: 'ஆருளர் களைகண்' — உன்னையன்றிக் காப்பவர் யார்?

5.2 குலத்தகுதியைத் தாமே மறுத்தல்

குளித்து மூன்றனலை ஓம்பும் குறிகொள் அந்தணமை தன்னை
ஒளித்திட்டேன் என்கண் இல்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டு நம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக்கு அருள்செய் கண்டாய் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 25)

இப்பாசுரம் இக்கட்டுரையின் வாதத்துக்கு மையமானது. நீராடி, மூன்று வேள்வித் தீயைப் போற்றும் அந்தணத் தன்மையை 'ஒளித்திட்டேன்' மறைத்துவிட்டேன், இழந்துவிட்டேன் என்கிறார் ஆழ்வார். மரபின்படி அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர், தம் பிறப்புத் தகுதியைத் தாமே ஒரு தகுதியாகக் கொள்ள மறுக்கிறார். 'என்கண் இல்லை' — அது என்னிடம் இல்லை. 'நின்கணும் பத்தன் அல்லேன்' உன்னிடம் பக்தியும் இல்லை. குலத்தகுதியும் பக்தித் தகுதியும் இல்லாத நிலையில், 'களிப்பது என் கொண்டு' எதைக்கொண்டு மகிழ்வேன்?

இங்கு ஒரு முக்கியமான அறவியல் நகர்வு நிகழ்கிறது. பிறப்பால் உயர்ந்தவர் என்று சமூகம் கருதும் ஒருவரே, அப்பிறப்புத் தகுதி இறைவன் முன் எதையும் ஈட்டித் தராது என்று ஒப்புக்கொள்கிறார். இது வெளியிலிருந்து எழும் விமர்சனம் அன்று; உள்ளிருந்து எழும் துறப்பு. அதனால்தான் பின்னால் வரும் பிறப்பு விமர்சனப் பாசுரங்கள் அறவியல் நம்பகத்தன்மை பெறுகின்றன.

5.3 அகத்தூய்மையின்மையை ஒப்புக்கொள்ளுதல்

மனத்திலோர் தூய்மை இல்லை வாயிலோர் இன்சொல் இல்லை
சினத்தினால் செற்றம் நோக்கித் தீவிளி விளிவன் வாளா
புனத்துழாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதி என் சொல்லாய் என்னை ஆளுடைய கோவே (திருமாலை 31)

மனம், வாக்கு, செயல் திரிகரணம் மூன்றிலும் தம் குறையை ஆழ்வார் பட்டியலிடுகிறார். மனத்தில் தூய்மையில்லை; வாயில் இனிய சொல் இல்லை; சினத்தால் பகைமை கொண்டு வீணே தீச்சொல் உரைக்கிறேன். புறச்சடங்குத் தூய்மையை (நீராடல், தீ ஓம்புதல்) முந்தைய பாசுரம் மறுத்தது; இப்பாசுரம் அகத்தூய்மையும் இல்லை என்கிறது. ஆக, தூய்மை என்னும் அளவுகோலின் இரு வடிவங்களும் சடங்குசார் தூய்மையும் அறவொழுக்கத் தூய்மையும் ஆழ்வாரின் சொந்தத் தகுதிகளாக மறுக்கப்படுகின்றன.

5.4 வீழ்ச்சியும் மீட்பும்

சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடு இசைந்த காலம்
மாதரார் கயற்கண் என்னும் வலையுள் பட்டழுந்துவேனைப்
போதரே என்று சொல்லிப் புந்தியுள் புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன் ஊர் அரங்கம் அன்றே (திருமாலை 16)

சூதன், கள்வன், தூர்த்தரோடு கூடியவன் ஆழ்வார் தமக்குத் தாமே சூட்டிக்கொள்ளும் இப்பெயர்கள், 'மாதரார் கயற்கண்' வலையில் அழுந்தியதை ஒப்புக்கொள்கின்றன. மரபு இப்பாசுரத்தைத் தேவதேவி வரலாற்றோடு இணைத்துப் பொருள்கொள்கிறது. மீட்பு ஆழ்வாரின் முயற்சியால் வரவில்லை; 'போதரே' (வா) என்று அழைத்து, உள்ளத்துள் புகுந்து, அன்பைப் பெருக்கியவன் அழகனே. இது வைணவத்தின் 'நிர்ஹேதுக கிருபை' காரணமற்ற அருள் என்னும் கருத்தின் கவிதை வடிவம்.

5.5 பகுப்பாய்வு: தன்னடக்கம் ஒரு சமூகச் செயல்

தன்னடக்கம் பொதுவாகத் தனிமனித ஆன்மீகப் பண்பாகவே பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் திருமாலையில் அது ஒரு சமூகச் செயலாகவும் இயங்குகிறது. சமூகம் உயர்வாகக் கருதும் மூன்று மூலதனங்களை நிலம் (காணி), குலம் (அந்தணமை), சடங்கறிவு (மூன்றனல் ஓம்புதல்) ஆழ்வார் வெளிப்படையாகத் துறக்கிறார். துறந்தவர் எவரையும் இழிவாகக் கருத முடியாது; தம்மைப் புழுதியாகக் கருதுபவர் பிறரைப் புழுதியாகக் கருத இடமில்லை. எனவே நைச்சியானுசந்தானம், சாதிச் செருக்குக்கு எதிரான அகப்பயிற்சியாகச் செயல்படுகிறது. 'தொண்டரடிப்பொடி' என்னும் பெயரே இப்பயிற்சியின் நிலையான நினைவூட்டல்.

படம் 4. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் தன்னடக்கமும் நைச்சியானுசந்தானமும்

இப்படம் ஆழ்வாரின் தன்மதிப்பீடான 'நைச்சியானுசந்தானத்தை' விளக்குகிறது. ஊர், காணி மற்றும் அந்தணத் தகுதிகளைத் தாமே துறந்து, மனத்தூய்மையின்மையை ஒப்புக்கொண்டு, தேவதேவி வலையில் வீழ்ந்த தம் குறைகளை உணர்ந்து, இறையருளால் மீண்டதையும், சாதிச் செருக்கைக் களையும் அகப்பயிற்சியையும் இது சித்தரிக்கிறது.

6. அடியார்களின் மதிப்பு (பாகவத சேஷத்வம்)

திருமாலையின் அறவியலில் இறைவனுக்கு அடுத்த நிலையில் அன்றி, சில இடங்களில் இறைவனுக்கும் மேலான நிலையில் அடியார்கள் வைக்கப்படுகின்றனர். வைணவ உரையாசிரியர்கள் இதனைப் 'பாகவத சேஷத்வம்' இறையடியார்க்கு அடிமையாதல் என்றும், அதன் உச்சநிலையைப் 'ததீய சேஷத்வம்' என்றும் வகைப்படுத்துவர். ஆழ்வாரின் பெயரே இக்கோட்பாட்டின் சுருக்கம்.

6.1 அடியார்க்கு இரங்கும் இறைவன்

நான்காம் பாசுரத்தின் பின்னிரு அடிகள், கூத்திரபந்து கதையைத் தொடர்ந்து, அரங்கனை 'இத்தனை அடியர் ஆனார்க்கு இரங்கும்' பித்தன் என்று அழைக்கின்றன. அடியாராக ஆனவர் எத்தகையவராயினும் — கூத்திரபந்துவைப் போல வீழ்ந்தவராயினும் — அவர்க்கு இரங்குவது இறைவனின் இயல்பு. 'பித்தன்' என்னும் சொல் அன்பின் மிகுதியைச் சுட்டுகிறது: தகுதி பார்க்காது அருள்வது அறிவுக்குப் பொருந்தாத, அன்புக்கே உரிய 'பித்து'. அத்தகைய இறைவனைப் பெற்றும் மனிதர் பிறவிச்சுழலில் பிணங்குவது ஆழ்வாரின் வியப்பாகிறது.

6.2 அடியார் உண்ட மிச்சமும் புனிதம்

வானுளார் அறியலாகா வானவா என்பராகில்
தேனுலாம் துளப மாலைச் சென்னியாய் என்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யும் ஊனகாரகர்களேலும்
போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே (திருமாலை 41)

இப்பாசுரம் தூய்மை–தீட்டு என்னும் சமூகக் கருத்தமைப்பின் மையத்தைத் தொடுகிறது. மரபுச் சமூகத்தில் பிறர் உண்ட மிச்சம் (சேடம், எச்சில்) மிகக் கடுமையான தீட்டாகக் கருதப்பட்டது; குறிப்பாகக் குலவேறுபாடு உள்ளவரிடையே. ஆனால் ஆழ்வார் சொல்கிறார்: இறைவனை 'வானவா', 'துளப மாலைச் சென்னியாய்' என்று அழைப்பவர், குற்றங்கள் புரியும் 'ஊனகாரகர்' ஆயினும், அவர் உண்டு தந்த மிச்சம் புனிதமானதே. தூய்மையின் அளவுகோல் உணவைத் தருபவரின் குலத்திலிருந்தும் ஒழுக்கப் பதிவிலிருந்தும் அகற்றப்பட்டு, அவரது நாவில் ஒலிக்கும் திருநாமத்தில் வைக்கப்படுகிறது. இங்கு திருநாமக் கருப்பொருளும் அடியார் கருப்பொருளும் ஒன்றிணைகின்றன.

6.3 கைங்கர்யமே வாழ்க்கை

மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து
ஆம்பரிசு அறிந்து கொண்டு ஐம்புலன் அகத்தடக்கிக்
காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலை இருந்து வாழும்
சோம்பரை உகத்தி போலும் சூழ்புனல் அரங்கத்தானே (திருமாலை 38)

உலகியல் பொருள்களைத் துறந்து, உண்மையை உணர்ந்து, புலன்களை அடக்கி, அரங்கன் வாயிலில் வாழும் அடியார்களை ஆழ்வார் 'சோம்பர்' என அழைக்கிறார். இதுவும் ஒரு நுட்பமான முரண். உலகியல் நோக்கில் உழைக்காதவர்கள் சோம்பேறிகள்; ஆனால் இவர்கள் தம் முயற்சியால் எதையும் ஈட்ட முயலாது, இறைவனையே வழியாகக் கொண்ட சரணாகதர். அத்தகைய 'சோம்பரை' இறைவன் உவக்கிறான். உழைப்பு, தகுதி, ஈட்டல் ஆகிய உலகியல் மதிப்பீடுகள் இங்கு தலைகீழாக்கப்படுகின்றன.

6.4 இறையன்பு வினைப்பயனையும் கடக்கும்

நாற்பதாம் பாசுரம் இன்னும் தீவிரமான நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறது. திருமகள் உறையும் மார்பனை உள்ளத்தில் நிலைநிறுத்தியவர், உலகுயிர்கள் அஞ்சக் கொன்று குவித்த வினையுடையவராயினும், அவ்வினைப்பயனை அனுபவிக்க மாட்டார் என்கிறார் ஆழ்வார். இது கர்மக் கோட்பாட்டின் மீதான அதிர்ச்சியூட்டும் மிகைக்கூற்று. உரையாசிரியர்கள் இதனை வன்முறைக்கான அனுமதியாக அன்றி, இறையருளின் வரம்பற்ற ஆற்றலைக் காட்டும் மிகைநவிற்சியாகவே விளக்குவர். சமூக அறத்தின் நோக்கில் இதன் பொருள்: அடியாரை அவரது கடந்தகாலத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடக் கூடாது; அவரது இன்றைய இறையுறவைக் கொண்டே மதிப்பிட வேண்டும்.

6.5 திருப்பள்ளியெழுச்சியின் சான்று

ஆழ்வாரின் மற்றொரு நூலான திருப்பள்ளியெழுச்சியின் இறுதிப் பாசுரம், தம்மை 'அளியன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு ஆட்படுத்தாய்' என இறைவனை வேண்டுகிறது. அவரது இறுதி வேண்டுகோள் வீடுபேறு அன்று; அடியார்களுக்கு அடிமையாக்கப்படுவதே. இரு நூல்களும் ஒரே முடிவில் சங்கமிக்கின்றன.

6.6 பகுப்பாய்வு: புதிய சமூக அடையாளம்

திருமாலை 'அடியார்' என்னும் ஒரு புதிய சமூக வகைமையை உருவாக்குகிறது. இவ்வகைமையில் நுழைவதற்கான ஒரே தகுதி திருநாமமும் இறையுறவும். குலம், தொழில், கல்வி, கடந்தகால ஒழுக்கம் இவற்றில் எதுவும் உறுப்பினர் தகுதியைத் தீர்மானிப்பதில்லை. இவ்வகைமைக்குள் உறவு முறை ஒன்றே: ஒவ்வொருவரும் மற்றவரின் அடியார். சாதிப் படிநிலை செங்குத்தானது (மேல்–கீழ்); அடியார் உறவு பரஸ்பரத் தொண்டின் அடிப்படையிலானது. இந்த மாற்று உறவமைப்பே அடுத்த பகுதியில் விவாதிக்கப்படும் பிறப்பு விமர்சனத்துக்கு நேரடி அடித்தளமாகிறது.

படம் 5. பாகவத சேஷத்வமும் புதிய சமூக அடையாளமும்

இப்படம் 'பாகவத சேஷத்வத்தை' விளக்குகிறது. அடியார்களுக்கு இரங்கும் இறைவன், தீட்டு எனக் கருதப்படும் அடியார் உண்ட எச்சிலும் புனிதமாதல், இறையன்பு கர்ம வினைகளைக் கடத்தல் மற்றும் சாதிப் படிநிலைகளைத் தாண்டிய புதிய அடியார் சமூக அடையாளத்தை இது உருக்கமாகச் சித்தரிக்கிறது.

7. பிறப்புசார் உயர்வு–தாழ்வு குறித்த கருத்துகள்

திருமாலையின் 39, 42, 43 ஆம் பாசுரங்கள், பக்தி இலக்கியத்தில் பிறப்புசார் படிநிலை மீது எழுப்பப்பட்ட மிக வெளிப்படையான விமர்சனங்களுள் அடங்கும். இவை உயர்வு–தாழ்வின் அளவுகோலைப் பிறப்பிலிருந்து பக்திக்கு இடம்பெயர்க்கின்றன.

7.1 பக்தியற்ற உயர்குலத்தினும் பக்தியுள்ள இழிகுலத்தவர் மேல்

அடிமையில் குடிமை இல்லா அயல் சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையில் கடைமைப் பட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம் வைத்தாய் மொய்கழற்கு அன்பு செய்யும்
அடியரை உகத்தி போலும் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 39)

இப்பாசுரம் இரு குழுக்களை ஒப்பிடுகிறது. ஒருபுறம் 'சதுப்பேதிமார்' — நான்கு வேதங்களையும் ஓதிய அந்தணர்கள்; ஆனால் இறைவனுக்கு அடிமை செய்யும் 'குடிமை' இல்லாதவர்கள். மறுபுறம், சமூகப் படிநிலையில் கடையராகக் கருதப்பட்ட குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; ஆனால் இறைவன் திருவடிக்கு அன்பு செய்யும் அடியார்கள். அரங்கன் உவப்பது இரண்டாம் குழுவையே.

'குடிமை' என்னும் சொல்லின் இருபொருள் ஆட்சி கவனிக்கத்தக்கது. சமூக வழக்கில் குடிமை என்பது குலப்பிறப்பு, குடிப்பெருமை. ஆழ்வார் அதனை 'அடிமையில் குடிமை' — இறைத்தொண்டில் உள்ள உறுப்பினர்நிலை — என மறுவரையறை செய்கிறார். உண்மையான குடிப்பிறப்பு இறையடிமையே; அது இல்லாத சதுர்வேதியும் 'குடிமை இல்லாதவர்'. இவ்வாறு சாதிச் சொல்லாட்சியின் கருவியைக் கொண்டே சாதிப் படிநிலையை ஆழ்வார் தலைகீழாக்குகிறார்.

7.2 இழிகுலத்து அடியாரை வணங்குக

பழுதிலா ஒழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள்
இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில்
தொழுமின் நீர் கொடுமின் கொள்மின் என்று நின்னோடும் ஒக்க
வழிபட அருளினாய் போல் மதில் திருவரங்கத்தானே (திருமாலை 42)

இப்பாசுரம் விமர்சனத்திலிருந்து நடைமுறைக் கட்டளைக்கு நகர்கிறது. குற்றமற்ற ஒழுக்கமுடைய சதுர்வேதிகளுக்கு இறைவனே ஆணையிடுவதாக ஆழ்வார் அமைக்கிறார்: இழிகுலத்தவராயினும் என் அடியாராயின், அவரை வணங்குங்கள்; அவர்க்குக் கொடுங்கள்; அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; என்னை வழிபடுவது போலவே அவரையும் வழிபடுங்கள்.

'தொழுமின், கொடுமின், கொள்மின்' என்னும் மூன்று ஏவல் வினைகளும் சமூக நடைமுறையின் மூன்று தளங்களைத் தொடுகின்றன:

ஏவல்	செயல்	தகர்க்கப்படும் சமூகத் தடை
தொழுமின்	வணங்குதல்	உயர்குலத்தவர் இழிகுலத்தவரை வணங்கக் கூடாது என்னும் மரியாதைப் படிநிலை

ஏவல்	செயல்	தகர்க்கப்படும் சமூகத் தடை
கொடுமின்	கொடுத்தல்	கொடைக்குத் தகுதியானவர் யார் என்னும் குலச்சார்பு
கொள்மின்	பெற்றுக்கொள்ளுதல்	இழிகுலத்தவரிடமிருந்து எதையும் பெறுதல் தீட்டு என்னும் தூய்மைக் கட்டுப்பாடு

இவற்றுள் 'கொள்மின்' மிகக் கூர்மையானது. மரபுச் சமூகத்தில் கீழ்க்குலத்தவருக்குக் கொடுப்பது அறமாகக் கருதப்பட்டாலும், அவரிடமிருந்து பெறுவது தீட்டாகக் கருதப்பட்டது. கொடுக்கல்–வாங்கல் இருவழியானால், உறவு படிநிலையானதாக இருக்க முடியாது; அது சமநிலையாகிறது. உரை மரபு இப்பாசுரத்தோடு, நான்கு வேதம் கற்றவரும் அடியார் ஒருவரிடம் ஞானம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் மகாபாரதச் சுலோகம் ஒன்றையும் இணைத்துக் காட்டும்.

7.3 அடியாரைப் பழிக்கும் அந்தணரும் புலையரே

அமரவோர் அங்கம் ஆறும் வேதமோர் நான்கும் ஓதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதி அந்தணர்களேலும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே
அவர்கள் தாம் புலையர் போலும் அரங்கமா நகருளானே (திருமாலை 43)

இப்பாசுரத்தோடு விமர்சனம் உச்சநிலையை அடைகிறது. வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களையும் நான்கு வேதங்களையும் ஓதிய, தம் குழுவினருக்குத் தலைவரான 'சாதி அந்தணர்' ஆயினும், இறையடியாரைப் பழிப்பாராயின், அக்கணமே அவர் 'புலையர்' ஆகிவிடுகிறார். 'நொடிப்பதோர் அளவில்' கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் என்னும் சொல்லாட்சி, பிறப்பால் வந்த தகுதி எவ்வளவு எளிதில் அழியக்கூடியது என்பதைக் காட்டுகிறது.

இங்கு ஆழ்வார் 'புலையர்' என்னும் சமூகத்தின் மிகத் தாழ்ந்த நிலையைக் குறித்த சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார் என்பது இருமுனை கொண்டது. ஒருபுறம், இது பிறப்புசார் தாழ்வை நடத்தைசார் தாழ்வாக மறுவரையறை செய்கிறது: புலைமை என்பது பிறப்பு அன்று, அடியாரைப் பழிக்கும் செயலே. மறுபுறம், 'புலையர்' என்னும் சொல் இழிவின் குறியீடாகவே தொடர்ந்து பயன்படுகிறது; அதாவது, சாதிச் சொற்களஞ்சியத்தின் இழிவுப் பொருள் முற்றாகக் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படவில்லை. இந்த இருமுனைத் தன்மை பகுதி 9 இல் விரிவாக மதிப்பிடப்படுகிறது.

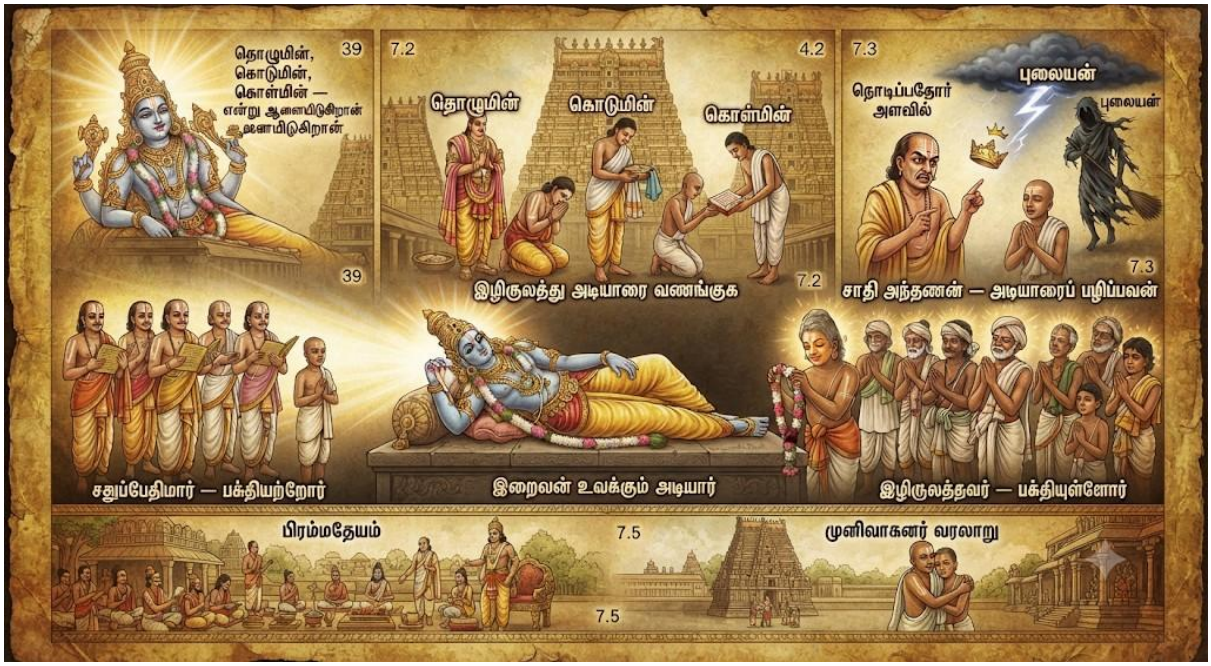
7.4 மூன்று பாசுரங்களின் தர்க்க ஒட்டம்

பாசுரம்	நிலைப்பாடு	வாதத்தின் தன்மை
39	இறைவன் பக்தியுள்ள கடைக்குலத்தவரையே உவக்கிறான்	இறையியல் மதிப்பீடு (இறைவன் யாரை விரும்புகிறான்)
42	அந்தணர் இழிகுல அடியாரை வணங்கி, கொடுத்து, பெற வேண்டும்	சமூக நடைமுறைக் கட்டளை (மனிதர் என்ன செய்ய வேண்டும்)
43	அடியாரைப் பழிக்கும் அந்தணர் புலையர் ஆவர்	படிநிலை மறுவரையறை (உயர்வு–தாழ்வு எதனால்)

மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு முழுமையான வாதத்தை அமைக்கின்றன: இறைவனின் மதிப்பீடு பிறப்பைச் சாராது; ஆகவே மனிதரின் நடைமுறையும் பிறப்பைச் சாரக் கூடாது; இதனை மீறுவோர் தாம் காக்க விரும்பும் உயர்வையே இழப்பர்.

7.5 வரலாற்றுப் பின்னணியில் இக்கருத்துகள்

ஆழ்வார் காலத்துத் தமிழகத்தில் பிரம்மதேயங்களும் சதுர்வேதிமங்கலங்களும் அரச ஆதரவோடு பெருகிக்கொண்டிருந்தன. கோயில் சமூகத்தில் அந்தணர்களின் சடங்கு அதிகாரம் வலுப்பெற்று வந்தது. இச்சூழலில், அந்தணர் குலத்தில் பிறந்து திருவரங்கக் கோயில் தொண்டில் ஈடுபட்ட ஒருவரே, 'சதுப்பேதிமார்' என்னும் சொல்லைப் பெயர் சுட்டி விமர்சிப்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையது. திருப்பாணாழ்வார் என்னும் பாணர் குலத்து அடியாரை முனிவாகனர் தோளில் சுமந்து அரங்கன் சன்னிதிக்குக் கொண்டுசென்றதாக மரபு கூறும் வரலாறும் இதே திருவரங்கச் சூழலைச் சேர்ந்தது. திருமாலையின் பிறப்பு விமர்சனம், இவ்வாறு திருவரங்க மரபின் ஒரு தொடர்ச்சியான அறவுணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

படம் 6. பிறப்புசார் உயர்வு-தாழ்வு குறித்த ஆழ்வாரின் விமர்சனம்

இப்படம் திருமாலையின் பிறப்புசார் விமர்சனங்களை விளக்குகிறது. பக்தியற்ற சதுர்வேதிகளையும், பக்தியுள்ள இழிகுலத்தவரையும் ஒப்பிட்டு, அடியார்களை வணங்கி, கொடை வழங்க வேண்டும் என்று இது கட்டளையிடுகிறது. மேலும், அடியார்களைப் பழிக்கும் சாதி அந்தணர் உடனடியாகத் தகுதியிழந்து 'புலையர்' ஆவர் என்ற ஆழ்வாரின் கூர்மையான சமூகப் பார்வையைச் சித்தரிக்கிறது.

8. வைணவச் சமூக அறம்: தொகுநோக்கும் ஒப்பீடும்

திருமாலையின் நான்கு கருப்பொருள்களும் இணைந்து 'அடியார் அறம்' எனத் தக்க ஒரு சமூக அறச் சட்டகத்தை உருவாக்குகின்றன. அதன் மையவிதி: ஒருவரின் மதிப்பு அவரது பிறப்பால் அன்றி, இறைவனோடும் இறையடியாரோடும் அவர் கொள்ளும் உறவால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

8.1 கருப்பொருள்களின் படிமுறைத் தொடர்ச்சி

1. **திருநாமம் — அணுகல் சமத்துவம்:** மீட்புக்கான வழி எல்லோர்க்கும் திறந்தது; நாவு உள்ள எவரும் நாமம் சொல்லலாம் (பாசுரங்கள் 1–4).
2. **தன்னடக்கம் — அகங்காரத் துறப்பு:** பிறப்பு, நிலம், சடங்கு, ஒழுக்கம் ஆகிய தகுதிகள் இறைவன் முன் எதையும் ஈட்டித் தருவதில்லை என்னும் ஒப்புதல் (பாசுரங்கள் 16, 25, 29, 31).
3. **அடியார் மதிப்பு — புதிய உறவமைப்பு:** இறையுறவை மட்டுமே தகுதியாகக் கொண்ட அடியார் சமூகம்; அதில் தூய்மை–தீட்டு மறுவரையறை (பாசுரங்கள் 38, 40, 41).
4. **பிறப்பு விமர்சனம் — படிநிலை மறுவரையறை:** உயர்வு–தாழ்வின் அளவுகோல் பிறப்பிலிருந்து பக்திக்கும் நடத்தைக்கும் மாற்றம் (பாசுரங்கள் 39, 42, 43).

ஒவ்வொரு படியும் அடுத்ததற்கு முன்நிபந்தனையாகிறது. நாமம் எல்லோர்க்கும் உரியது என்பதால், நாமம் சொல்வோரிடையே பிறப்பு வேறுபாடு பொருளற்றது. தன்னைத் தாழ்த்தியவர் மட்டுமே பிறரை உயர்த்த இயலும். அடியார் சமூகம் உருவான பின், அதன் உள்ளே சாதிப் படிநிலையைப் பேணுவது முரணாகிறது.

8.2 பிற மரபுகளோடு ஒப்பீடு

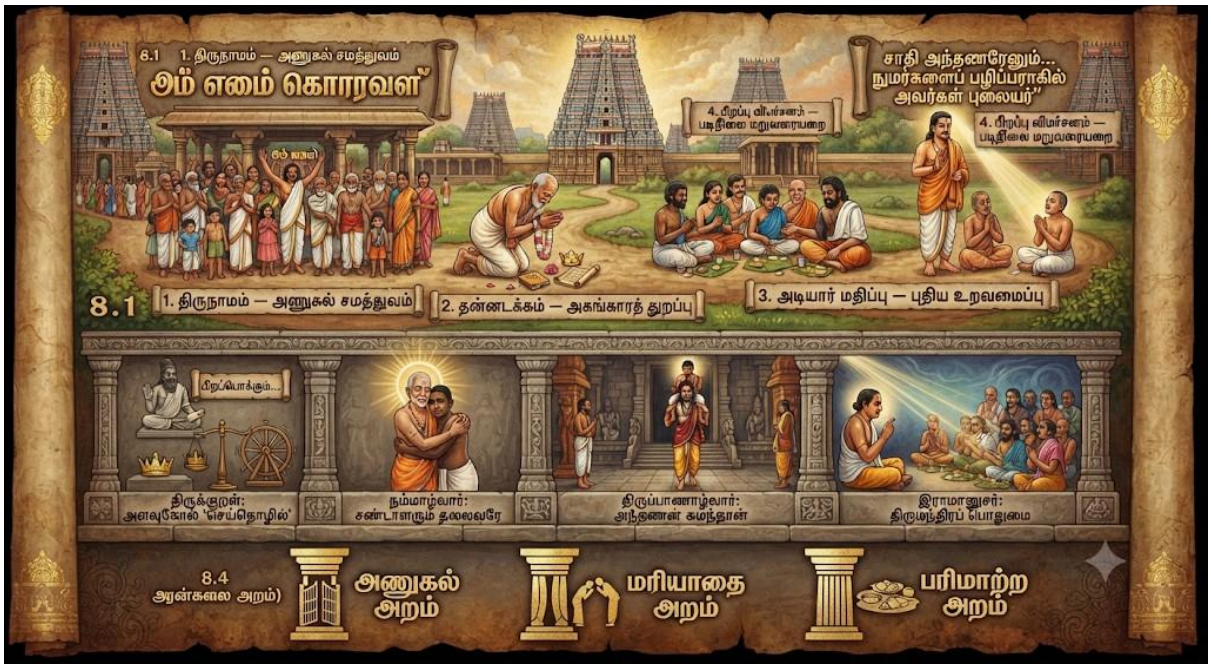
மூலம்	பிறப்பு குறித்த நிலைப்பாடு	திருமாலையோடு உள்ள உறவு
திருக்குறள் 972 (பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்…)	பிறப்பால் எல்லோரும் ஒப்பர்; சிறப்பு செய்தொழிலால் வேறுபடும்	அளவுகோல் 'தொழில்/செயல்'; திருமாலையில் 'பக்தி'
திருக்குறள் 134 (…பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்)	ஒழுக்கம் குன்றின் அந்தணன் பிறப்பும் கெடும்	திருமாலை 43 இன் 'அந்தணரும் புலையர் ஆவர்' என்னும் கருத்துக்கு முன்னோடி
நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி 3.7.9	நால்வகைச் சாதிக்கும் கீழான சண்டாளர் ஆயினும், மணிவண்ணற்கு ஆளானவரின் அடியார் எம் தலைவர்	அதே பாகவத சேஷத்வக் கருத்து; திருமாலை அதனை அந்தணர்க்கு நேரடிக் கட்டளையாக்குகிறது
திருப்பாணாழ்வார் வரலாறு (மரபு)	பாணர் குலத்து அடியாரை அந்தண முனிவர் தோளில் சுமந்தார்	திருமாலை 42 இன் 'தொழுமின்' என்னும் கட்டளையின் நிகழ்வு வடிவம்
இராமானுசர் மரபு (11–12 ஆம் நூ.)	திருமந்திரப் பொருளை அனைவர்க்கும் வெளிப்படுத்தியமை; ஒடுக்கப்பட்டோரைத் 'திருக்குலத்தார்' என அழைத்தமை (மரபுக் கூற்று)	திருமாலையின் கருத்துகள் நிறுவன நடைமுறையாக மாறிய கட்டம்

8.3 திருக்குறளோடு நுட்பமான வேறுபாடு

வள்ளுவரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் பிறப்பைச் சிறப்பின் அளவுகோலாக மறுக்கின்றனர். ஆனால் மாற்று அளவுகோல் வேறுபடுகிறது. வள்ளுவருக்கு அது 'செய்தொழில்' — உலகியல் சார்ந்த அறச்செயல்; பொதுமை அறம். ஆழ்வாருக்கு அது இறையுறவு — சமயம் சார்ந்த ஒரு அடையாளம். இதனால் திருமாலையின் சமத்துவம் அடியார் வட்டத்துக்குள் முழுமையானது; அவ்வட்டத்துக்கு வெளியே அது செயல்படுவதில்லை. குறளின் 'எல்லா உயிர்க்கும்' என்னும் பொதுமை, திருமாலையில் 'எம் அடியார்களாகில்' என்னும் நிபந்தனையாகக் குறுகுகிறது. இவ்வேறுபாடு பக்தி இயக்கச் சமத்துவத்தின் இயல்பையும் எல்லையையும் ஒருசேரக் காட்டுகிறது.

8.4 வைணவச் சமூக அறத்தின் மூன்று கூறுகள்

- **அணுகல் அறம்:** இறைவனை அடையும் வழி எந்தக் குழுவுக்கும் மறுக்கப்படக் கூடாது.
- **மரியாதை அறம்:** அடியார் எக்குலத்தவராயினும் வணங்கத்தக்கவர்; அவரைப் பழிப்பது மிகப்பெரும் குற்றம் (வைணவ மரபு இதனை 'பாகவத அபசாரம்' எனக் கொள்ளும்).
- **பரிமாற்ற அறம்:** அடியாரோடு கொடுக்கல்–வாங்கல், உணவுப் பகிர்வு ஆகியவற்றில் தூய்மை–தீட்டுக் கட்டுப்பாடுகள் செல்லாது.

படம் 7. வைணவச் சமூக அறமும் ஒப்பீட்டுச் சட்டகமும்

இப்படம் திருமாலையின் நான்கு கருப்பொருள்களின் படிமுறைத் தொடர்ச்சியையும், திருக்குறள், நம்மாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார் மற்றும் இராமானுசர் மரபுகளுடன் அதன் ஒப்பீட்டையும் விளக்குகிறது. அணுகல் அறம், மரியாதை அறம் மற்றும் பரிமாற்ற அறம் ஆகிய மூன்று கூறுகளின் மூலமாக வைணவச் சமூக அறத்தின் சமத்துவக் கோட்பாட்டை இது அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

9. விமர்சன மதிப்பீடும் ஆய்வின் வரம்புகளும்

திருமாலை சாதி அமைப்பை ஒழிக்கக் கோரும் சமூகச் சீர்திருத்த நூல் அன்று; அது சாதிப் படிநிலையின் மேல் பக்திப் படிநிலை ஒன்றை மேலடுக்காக வைக்கும் சமய அறநூல். இவ்வேறுபாட்டைத் தெளிவாக்காமல் இந்நூலை மதிப்பிடுவது, அதனை மிகைப்படுத்தவோ குறைத்து மதிப்பிடவோ வழிவகுக்கும்.

9.1 விமர்சனத்தின் வலிமைகள்

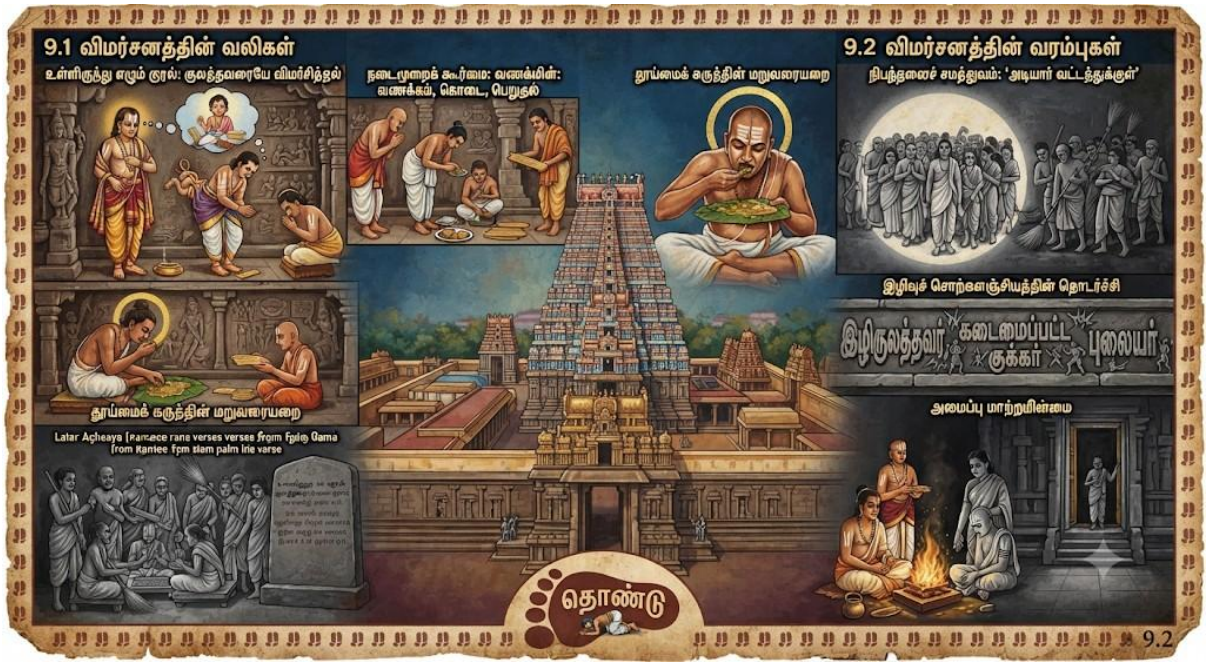
- **உள்ளிருந்து எழும் குரல்:** அந்தணர் குலத்தில் பிறந்து, வேதக் கல்வியும் கோயில் பணியும் உடையவராக மரபு காட்டும் ஒருவர், தம் குலத்தவரையே

பெயர் சுட்டி ('சதுப்பேதிமார்', 'சாதி அந்தணர்') விமர்சிக்கிறார். இது வெளியிலிருந்து எழும் எதிர்ப்பைவிட மரபுக்குள் அதிக ஏற்புடைமை பெற்றது.

- **நடைமுறைக் கூர்மை:** 'தொழுமின், கொடுமின், கொள்மின்' என்னும் கட்டளைகள் அருவமான ஆன்மீகச் சமத்துவத்தோடு நிற்காமல், வணக்கம், கொடை, பெறுதல் ஆகிய அன்றாடச் சமூகச் செயல்களைத் தொடுகின்றன.
- **தூய்மைக் கருத்தின் மறுவரையறை:** அடியார் உண்ட மிச்சமும் புனிதம் என்பது (பாசுரம் 41), சாதி அமைப்பின் கருத்தியல் அடித்தளமான தூய்மை–தீட்டு இருமையையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது.
- **நீடித்த தாக்கம்:** ஆசாரியர் உரைகளிலும், பின்னாளைய வைணவ சமூக நடைமுறைகளிலும் இப்பாசுரங்கள் சான்றாதாரமாக மேற்கோள் காட்டப்பட்டன.

9.2 விமர்சனத்தின் வரம்புகள்

- **நிபந்தனைச் சமத்துவம்:** சமத்துவம் 'எம் அடியார்களாகில்' என்னும் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டது. அடியார் அல்லாத இழிகுலத்தவர் நிலை குறித்து நூல் எதுவும் கூறவில்லை; அவர்கள் மீதான சமூக ஒடுக்குமுறை கேள்விக்குள்ளாக்கப்படவில்லை.
- **இழிவுச் சொற்களஞ்சியத்தின் தொடர்ச்சி:** 'இழிகுலத்தவர்', 'கடைமைப்பட்ட குக்கர்', 'புலையர்' போன்ற சொற்கள் இழிவுப் பொருளிலேயே ஆளப்படுகின்றன. பாசுரம் 43 இல் 'புலையர் போலும்' என்பது தண்டனையாக அமைவது, புலைமை இழிவானது என்னும் முன்முடிபைச் சார்ந்தே இயங்குகிறது.
- **அமைப்பு மாற்றமின்மை:** திருமண உறவு, நில உடைமை, கோயில் கருவறை அணுகல், வேதம் ஓதும் உரிமை போன்ற அமைப்புசார் தளங்களில் நூல் எந்த மாற்றத்தையும் கோரவில்லை. விமர்சனம் மனப்பாங்கு மற்றும் மரியாதைத் தளத்திலேயே நிற்கிறது.
- **மிகைநவிற்சியின் சிக்கல்:** பாசுரம் 40 போன்ற இடங்களில் இறையருளின் ஆற்றலைக் காட்டும் மிகைக்கூற்று, அறவியல் பொறுப்பை நீர்த்துப்போகச் செய்யும் வகையில் பொருள்கொள்ளப்படும் அபாயம் உண்டு.

படம் 8. திருமாலையின் விமர்சன மதிப்பீடும் ஆய்வின் வரம்புகளும்

இப்படம் திருமாலையின் விமர்சனப் பலங்களையும் வரம்புகளையும் விளக்குகிறது. உள்ளிருந்து எழும் குரல், நடைமுறைச் கூர்மை மற்றும் தூய்மைக் கருத்தின் மறுவரையறை ஆகியவை இதன் பலங்களாகும். அதேசமயம், நிபந்தனைச் சமத்துவம், இழிவுச் சொற்களின் தொடர்ச்சி மற்றும் அமைப்பு மாற்றமின்மை போன்ற ஆய்வின் வரம்புகளையும் இது தெளிவாகச் சித்தரிக்கிறது.

10. முடிவுரை

திருமாலை, திருநாமத்தில் தொடங்கி அடியார் உறவில் முடியும் ஒரு படிமுறை அறவியலின் வழியாக, மனித மதிப்பின் அளவுகோலைப் பிறப்பிலிருந்து பக்திக்கு இடம்பெயர்க்கிறது என்பதை இவ்வாய்வு நிறுவியுள்ளது.

திருநாமம், மீட்பை எல்லோர்க்கும் உரியதாக்கி, வேள்விப் பயனையும் இந்திரபதவியையும் நாமச்சுவையின் முன் தாழ்த்துகிறது. தன்னடக்கம், நிலம், குலம், சடங்கறிவு ஆகிய சமூக மூலதனங்களை ஆழ்வார் தாமே துறக்கும் அகப்பயிற்சியாகிறது; 'குறிகொள் அந்தணமை தன்னை ஒளித்திட்டேன்' என்னும் ஒப்புதல் இதன் உச்சம். அடியார் மதிப்பு, இறையுறவை மட்டுமே தகுதியாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமூக அடையாளத்தை உருவாக்கி, தூய்மை–தீட்டுக் கருத்தையே மறுவரையறை செய்கிறது. பிறப்பு விமர்சனம், இவ்வனைத்தின் தர்க்கரீதியான முடிவாக, 'தொழுமின் நீர் கொடுமின் கொள்மின்' என்னும் நடைமுறைக் கட்டளையாகவும், அடியாரைப் பழிக்கும் அந்தணர் 'புலையர்' ஆவர் என்னும் படிநிலை மறுவரையறையாகவும் வெளிப்படுகிறது.

இச்சமத்துவம் அடியார் வட்டத்துக்குள் நிபந்தனைக்குட்பட்டது; இழிவுச் சொற்களஞ்சியமும் அமைப்புசார் படிநிலையும் முழுமையாகக்

கேள்விக்குள்ளாக்கப்படவில்லை. ஆயினும், பிறப்புசார் உயர்வுக்கு எதிரான ஒரு கருத்தியல் வளத்தை, கோயில் வழிபாட்டின் மையத்திலிருந்தே, அதன் மொழியிலேயே உருவாக்கியது திருமாலையின் நீடித்த பங்களிப்பு. 'தொண்டர் அடிப் பொடி' என்னும் பெயர், அந்த அறத்தின் சுருக்கமாக இன்றும் நிற்கிறது: உயர்வு என்பது பிறரை விடத் தான் மேலென்று நிற்பதில் இல்லை; பிறரின் திருவடித் தூசியாகத் தன்னை உணர்வதில் உள்ளது.

எதிர்கால ஆய்வுக்கான திசைகள்: திருமாலைப் பாசுரங்கள் கோயிலொழுகு மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளில் பெற்ற நடைமுறை வடிவம்; தென்கலை–வடகலை உரை வேறுபாடுகள்; வீரசைவ, சித்தர் மரபுகளின் சாதி விமர்சனத்தோடு ஒப்பீடு; இருபதாம் நூற்றாண்டு சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் இப்பாசுரங்களைப் பயன்படுத்திய விதம்.

முதன்மை நூல்கள்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். *திருமாலை*. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், முதலாயிரம் (பொதுவான பதிப்பு வரிசைப்படி பாசுரங்கள் 872–916).

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். *திருப்பள்ளியெழுச்சி*. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், முதலாயிரம்.

நம்மாழ்வார். *திருவாய்மொழி*. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்.

திருவள்ளுவர். *திருக்குறள்*. பரிமேலழகர் உரையுடன்.

உரைகளும் மரபு நூல்களும்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை. *திருமாலை வியாக்கியானம்* (மணிப்பிரவாள உரை).

பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர். *ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா பிரபாவம்*.

இரண்டாம் நிலை நூல்கள்

மு. வரதராசன். *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. புது தில்லி: சாகித்திய அகாதெமி.

Carman, John, and Vasudha Narayanan. *The Tamil Veda: Piḷḷāṉ's Interpretation of the Tiruvāymoḻi*. Chicago: University of Chicago Press, 1989.

Hardy, Friedhelm. *Viraha-Bhakti: The Early History of Kṛṣṇa Devotion in South India*. Delhi: Oxford University Press, 1983.

Hopkins, Steven Paul. *Singing the Body of God: The Hymns of Vedantadesika in Their South Indian Tradition*. New York: Oxford University Press, 2002.

Narayanan, Vasudha. *The Way and the Goal: Expressions of Devotion in the Early Śrī Vaiṣṇava Tradition*. Washington, DC: Institute for Vaishnava Studies, 1987.

Ramanujan, A. K. *Hymns for the Drowning: Poems for Viṣṇu by Nammāḻvār*. Princeton: Princeton University Press, 1981.

Varadachari, K. C. *Alvars of South India*. Bombay: Bharatiya Vidya Bhavan, 1966.

Zvelebil, Kamil V. *Tamil Literature*. Wiesbaden: Otto Harrassowitz, 1974.

References

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். திருமாலை. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், முதலாயிரம் (பொதுவான பதிப்பு வரிசைப்படி பாசுரங்கள் 872–916).

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். திருப்பள்ளியெழுச்சி. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், முதலாயிரம்.

நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழி. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்.

திருவள்ளுவர். திருக்குறள். பரிமேலழகர் உரையுடன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை. திருமாலை வியாக்கியானம் (மணிப்பிரவாள உரை).

பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர். ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா பிரபாவம்.

மு. வரதராசன். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புது தில்லி: சாகித்திய அகாதெமி.

Carman, John, and Vasudha Narayanan. The Tamil Veda: Piḷḷāṉ's Interpretation of the Tiruvāymoḻi. Chicago: University of Chicago Press, 1989.

Hardy, Friedhelm. Viraha-Bhakti: The Early History of Kṛṣṇa Devotion in South India. Delhi: Oxford University Press, 1983.

Hopkins, Steven Paul. Singing the Body of God: The Hymns of Vedantadesika in Their South Indian Tradition. New York: Oxford University Press, 2002.

Narayanan, Vasudha. The Way and the Goal: Expressions of Devotion in the Early Śrī Vaiṣṇava Tradition. Washington, DC: Institute for Vaishnava Studies, 1987.

Ramanujan, A. K. Hymns for the Drowning: Poems for Viṣṇu by Nammāḻvār. Princeton: Princeton University Press, 1981.

Varadachari, K. C. Alvars of South India. Bombay: Bharatiya Vidya Bhavan, 1966.

Zvelebil, Kamil V. Tamil Literature. Wiesbaden: Otto Harrassowitz, 1974.